

РЕШЕНИЕ

№ 602

гр. София, 04.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 21.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **10130** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК.

Производството по делото е образувано по подадена жалба от Р. Л. Г., с ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез пълномощника си адв. Д. срещу решение № 513000-45056/16.09.2020 г., издадено от директора на СДВР, към МВР, с което е отказано предоставянето на достъп до обществена информация, поискана от жалбоподателя със заявление вх. № 5130004-37/04.09.2020 г.

В жалбата са изложени съображения за това, че подала заявление до ответника, с което поискала да ѝ бъде предоставена информация, посочена в пет точки, свързана със задържането на лица, участвали в протестни действия на 02.09.2020 г. Ответникът е отказал да предостави поисканата информация, тъй като същата не отговаря на изискванията на чл. 2, ал.1 ЗДОИ, тъй като няма характер на такава, свързана с обществения живот в страната, не се търси за съставяне на собствено мнение, както и липсва надделяващ обществен интерес. Счита постановения отказ за незаконосъобразен. Излага съображения относно правото на лицата да не бъдат задържани, освен при условията и реда, определени със закон. Счита, че ответникът разполага с поисканата информация, а от нея може да се направи извод за качеството на работата на ответника. Посочва, че поисканата информация е обществена такава, не попада в изключенията, предвидени в ЗДОИ, заявлението отговаря на изискванията на закона, посочена е предпочитана форма за предоставяне на информацията. Освен това, неверен е мотивът на органа, че с предоставянето на информацията, ще бъдат засегнати лични данни на трети лица. Това е така, тъй като със заявлението са

поискани данни, с които не могат да се идентифицират конкретни лица. Поисканата информация е от вида, даващ възможност на заявителя да си състави мнение относно дейността на задължения субект. Моли за отмяна на решението, като ответникът бъде задължен да се произнесе по заявлението и да предостави поисканата информация. Претендира разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателката се явява лично и заедно с адв. Д., която поддържа жалбата и моли за нейното уважаване.

В представени писмени бележки доразвива съображенията си за незаконосъобразност на оспорения отказ. Посочва, че мотивите в решението не почиват на никакви логически правила, тъй като поисканата информация по никакъв начин не касае лични данни на лицата. Напротив изисканата е статистическа информация. Моли за отмяна на решението и за задължаване на ответника да предостави поисканата от жалбоподателя информация.

Ответния орган, директорът на СДВР, към МВР, чрез юк П., в съдебно заседание и в представени писмени бележки, изразява становище за неоснователност на жалбата и за правилност на постановеното решение за отказ от предоставяне на поисканата информация. Посочва, че решението е издадено от компетентен орган при спазване на правилата за неговото издаване. Счита, че поисканата информация не отговаря на изискванията за обществена такава, тъй като не е свързана с обществения живот в страна. Тя не е детайла и не представлява възможност за създаване на мнение за дейността на задълженото лице. Посочва, че това е така, тъй като липсват уточнителни елементи, детайлизиращи причините и основанията, във връзка с които задържаните лица са се отказали да подпишат съответната декларация, както и в какъв времеви период е станало предоставянето на правна помощ. Това са обстоятелства, които зависят от самите задържани и техните адвокати. Т.е., самото предоставяне на информацията няма да изпълни целта на закона, тъй като не дава извод за изпълнението на основните задължения при полицейското задържане. Също така счита, че доколкото официално е обявено, че задържаните лица са 126 бр., то за жалбоподателя липсва правен интерес да иска информация относно броя на заповедите за задържане. Освен това, информацията по т.1, 2 и 3 в търсения й вид, не се съхранява и не налична в информационните масиви на СДВР, а следва да бъде адаптирана. Относно информацията по т.4 и 5 ответникът не се явява задължен субект, тъй като е предвиден специален законов ред за предоставянето й. Моли за отхвърляне на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, като контролиращ орган, не взема становище и не се представлява в съдебно заседание.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление, подадено по електронна поща, вх. № 513004-37/04.09.2020 г., жалбоподателят Р. Л. Г., с ЕГН [ЕГН] е поискала от директора на СДВР, към МВР достъп до обществена информация, уточнена в пет точки, а именно:

1. Какъв е броят на лицата, от задържаните 126 протестиращи, които са получили достъп до адвокат и в какъв период след задържането им е станало това?
2. Колко от задържаните 126 протестиращи са подписали декларация, че отказват

достъп до адвокат или са отказали да подпишат такава декларация, което е документирано в присъствието и с подпис на свидетел?

3. Колко на брой заповеди за задържане са издадени за задържаните 126 протестиращи и на какви основания по смисъла на чл. 72 ЗМВР? В случай, че основанието се съдържа в други закони, моли да бъдат посочени конкретните разпоредби;

4. Колко от задържаните 126 протестиращи са привлечени като обвиняеми по реда на чл. 219 НПК?

5. За колко от задържаните 126 протестиращи е постановено задържане за 72 часа от прокурор на основание чл. 64, ал.2 НПК?

Уточнено е, че информацията се иска във връзка с официална публикация о директора на СДВР, според която на проведените на 02.09.2020 г. протести, са задържани 126 лица. Посочила е, че желае да получи информацията по електронен път на посочен e-mail адрес.

С Решение рег. № 513000-45056/16.09.2020 г., директорът на СДВР, към МВР, г-н Г. Х., е отказал достъпа до исканата информация. Според изложените в решението съображения, исканата със заявлението информация не отговаря на изискванията на чл. 2, ал.1 ЗДОИ, тъй като няма характер на такава, свързана с обществения живот в страната и същата не се търси за съставяне на собствено мнение относно задължените субекти по ЗДОИ. В случая липсвал и надделяващ обществен интерес. Също така е посочено, че заявената информация представлява лични данни по смисъла на §1, т.2 ДР на ЗДОИ и не може да бъде предоставена. По отношение на информацията, посочена в т.4 и т.5 от заявлението е посочено, че СДВР не е задължен субект за предоставянето ѝ, тъй като е предвиден специален ред за снабдяването с тази информация, по НПК. Освен това, информацията по т.1, т.2 и т.3 от заявлението, не се съхранява и не е налична в информационните масиви на СДВР, съгласно чл. 3, ал.1 ЗДОИ и следва да бъде адаптирана.

Решението е съобщено на жалбоподателя на 18.09.2020 г.

Жалбата е подадена по пощата, чрез ответния орган, на 06.10.2020 г., с п.к. от 02.10.2020 г.

Видно от представено от ответника удостоверение рег. № 513р-91290/26.10.2020 г., Г. Х. е назначен от министъра на вътрешните работи на длъжност директор на СДВР, която длъжност изпълнява и към момента на издаване на удостоверението.

По делото са представени публикации от електронната страница на в-к Сега, касаещи задържани на протеста от 02.09.2020 г. лица.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Решение рег. № 513000-45056/16.09.2020 г. на директора на СДВР, към МВР, с което е отказан достъп до обществена информация, поискана от жалбоподателя със заявление вх. № 513004-37/04.09.2020 г.

Жалба е процесуално допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице, подало заявлението за достъп, насочена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт и е в срока по чл. 149 АПК, като

съдържа изискуемите реквизити и следва да бъде разгледана по същество.

По съответствие с процесуалния закон.

Оспореният в настоящото производство отказ за предоставяне на обществена информация по ЗДОИ, е издаден от компетентен орган – директорът на СДВР, към МВР. Директорът на СДВР, към МВР е "Задължен субект" по смисъла на чл. 3, ал.1, пр.1-во от ЗДОИ, тъй като съгласно цитираната разпоредба, този закон се прилага за достъп до обществена информация, която се създава или съхранява от държавните органи или органите на местно самоуправление в Република България. Доколкото СДВР е отделно юридическо лице, съгласно чл. 37, ал.2 ЗМВР, в структурата на МВР, то и неговият директор отговаря за осъществяването на държавната политика, възложена на МВР, относно територията на [населено място]. В този смисъл, директорът на СДВР е задължен субект по смисъла на чл. 3, ал.1, пр. 1 ЗДОИ относно поставените със заявлението въпроси, касаещи дейността на именно на служителите на СДВР.

Оспореното решение е издадено в предписаната от закона писмена форма, а съдържанието му съответства на разпоредбата на чл. 38 от ЗДОИ. Същото е издадено в срока по чл. 28, ал.1 ЗДОИ, съгласно който заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация се разглеждат във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 14 дни след датата на регистриране. От формална страна е мотивирано, тъй като съдържа правни и фактически основания, мотивирали ответника да го постанови.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалните правила за това.

По съответствие с материалния закон.

Съгласно чл.2, ал.1 от ЗДОИ, обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти.

Жалбоподателят е поискал да му бъде предоставен достъп до информация, формулирана в пет точки, свързана със задържането на 126 лица, протестиращи на проведените на 02.09.2020 г. протести. Информацията е поискана във връзка с официална публикация от директора на СДВР, според която на проведените на 02.09.2020 г. протести, са задържани 126 лица.

Предмет на заявлението може да бъде обществена информация, като съгласно дефиницията на чл.9 ЗДОИ, обществена е информацията, създавана и съхранявана от органите и техните администрации. Понятието „обществена информация“ следва да бъде тълкувано като данни, сведения или знания за някого или нещо, свързани с обществения /публичния/ живот в страната. Тези сведения, данни и/или знания могат да се съдържат в документи или да са обективирани в други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. В закона са разграничени два вида обществена информация - официална и служебна. Официална е онази информация, която се съдържа в актовете на държавни и общински органи, издавани в изпълнение на техните законово установени правомощия - чл.10 от ЗДОИ. Служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация и по повод дейността на органите и

техните администрации - чл.11 от ЗДОИ. Достъпът до официалната информация, която се съдържа в нормативни актове, се осигурява чрез обнародването им, а достъпът до официална информация извън случаите по ал. 1 и 2 на чл. 12 ЗДОИ, е свободен и се осъществява по реда на този закон. Достъпът до служебната информация също е свободен, като съгласно чл. 12, ал.2 ЗДОИ този достъп може да бъде ограничен в конкретно предвидени случаи, а именно, когато информацията е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации), или когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи. Следователно, за да се проведе успешно процедурата по предоставяне на търсената информация от заявителя, заявлението трябва да е адресирано до задължен субект по смисъла на чл. 3 ЗДОИ, информацията да отговаря на дефиницията по чл. 9, ал. 1 от закона и фактически да се намира при административния орган.

В срока по чл. 28 ЗДОИ органът е длъжен да се запознае с искането и прецени дали са визирани в закона условия за предоставяне на търсената информация от заявителя. В чл. 37 ЗДОИ са предвидени основанията за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация, като такова основание е налице, когато исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2, когато достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес и когато исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца.

Съдът приема, че в случая заявлението за достъп до обществена информация съдържа всички необходими реквизити по чл. 25 от ЗДОИ. Обосноваването на правния интерес за достъп до търсената информация не е задължителен елемент на заявлението по чл. 25, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ.

По отношение на информацията, поискана в т.1, т.2 и т.3 от заявлението, съдът намира оспореното решение за неправилно. С посочените точки е поискана следната информация: Какъв е броят на лицата, от задържаните 126 протестиращи, които са получили достъп до адвокат и в какъв период след задържането им е станало това? Колко от задържаните 126 протестиращи са подписали декларация, че отказват достъп до адвокат или са отказали да подпишат такава декларация, което е документирано в присъствието и с подпис на свидетел? Колко на брой заповеди за задържане са издадени за задържаните 126 протестиращи и на какви основания по смисъла на чл. 72 ЗМВР? в случай, че основанието се съдържа в други закони, моли да бъдат посочени конкретните разпоредби. Посочената информация, настоящият съдебен състав приема, че отговаря на всички изисквания за обществена информация, тъй като е свързана с дейността на задължения субект, създава се и се съхранява от него и касае обществения живот в страната. Дейността на задължения субект е регламентирана в чл. 42 ЗМВР, в която е разписано, че областните дирекции са основни структури на МВР за осъществяване на дейностите по чл. 6, ал. 1, т. 1 – 3, 6 – 9 и е свързана с осъществяване на оперативно-издирвателна, охранителна, информационна, контролна, превантивна и дейност по разследване на престъпления. За осъществяване на посочените дейности, служителите на СДВР имат правомощия по

задържането на лица, нарушили закона, извършили противообществени прояви, както и други хипотези, като установяване на самоличност и др. Задържането на едно лице се осъществява по определени правила, разписани както в ЗМВР, така и в други подзаконовни нормативни актове. Т.е., осъществявайки дейността си по задържане, служителите при ответника, се подчиняват на редица закони. В смисъл, предвид на това, че исканата информация касае задържането на 126 лица, осъществено от служители при ответника, то и тази информация е свързана с дейността на ответника, създава се и се съхранява от него. Поради това, категорично поисканата с т.1, т.2 и т.3 информация е обществена служебна информация, свързана с осъществяваната от СДВР дейност по задържане на лица, участвали в протестните действия срещу правителството, осъществени на 02.09.2020 г. Т.е., свързана е и с обществения живот в страната. Доколкото поисканата информация касае част от дейността на служители при ответника, то и безспорно с получаване на достъп до нея, заявителят ще може да си състави мнение за дейността на ответника, свързана с осъществяване на конкретните правомощия на служителите при опазване на обществения ред и съответно задържането на лицата, извършващи противообществени прояви, на проведените протестни действия на 02.09.2020 г. Не може да се сподели становището на ответника, изложено в писмените бележки, че доколкото липсват уточнителни елементи, детайлизиращи причините и основанията, във връзка с които задържаните лица са се отказали да подпишат съответната декларация, както и в какъв времеви период е станало предоставянето на правна помощ, а и тези обстоятелства зависят от самите задържани и техните адвокати, то не може да се направи извод за изпълнението на основните задължения при полицейското задържане. Действително подписването на декларациите, както и ангажирането на адвокатска защита зависи от волята на задържаните, но информацията, която се иска е статистическа такава, а с втората точка биха се изяснили причините за достъпът до адвокатска защита или отказа за това. Т.е., информацията касае дейността на ответника по задържането и изпълнението на задълженията на органа по съблюдаване правата на задържаните, поради което в този смисъл заявителят би могъл да си състави мнение за дейността на ответника именно относно посоченото.

Достъпът до тази информация е свободен и може да бъде ограничен само в изрично предвидени случаи, разписани в чл. 37 и чл. 13, ал.2 ЗДОИ. Както правилно е посочил ответника, информацията не е нито държавна, нито служебна тайна. Неправилен е обаче извода на ответника, че информацията представлява лични данни по смисъла на §1, т.2 ДР на ЗДОИ. Съгласно чл.2, ал. 5 ЗДОИ, този закон не се прилага за достъпа до лични данни. Лични данни по смисъла на § 1, т.2 от ДР на ЗДОИ представлява информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци, свързани с неговата физическа, физиологична, генетична, психическа, психологическа, икономическа, културна или социална идентичност. Поисканата информация обаче по никакъв начин не попада в определението за лични данни. Това е така, тъй като се иска обобщена, статистическа информация, без посочване на конкретни индивидуализиращи белези на засегнатите лица. Заявено е предоставяне на броя на задържаните, броя на задържаните, подписали декларация, че отказват достъп до адвокат или са отказали да подпишат такава декларация, както и броя на издадените заповеди за задържане, във връзка с 126 броя задържани лица. Т.е., претендира се предоставяне на цифрово изражение на

задържани лица, а не кои са те, с посочени имена и други индивидуализиращи белези. Информацията е абсолютно статистическа, не касае лични данни на трети лица и ответникът разполага с нея, макар и да се наложи да я обобщи.

Освен това, за да откаже предоставянето на информация на това основание, че се касае за лични данни на трето лице, то следва това трето лице да е отказало да бъдат предоставени личните му данни. Данни за такова допитване до задържаните лица, не са представени по административната преписка. Т.е., ответникът, след като е преценил, че информацията представлява лични данни, е следвало да поиска разрешение или отказ от засегнатите лица.

Също така, дори информацията да представлява лични данни на трети лица, които са отказали достъпа до нея, е предвидена възможност за предоставянето ѝ на заявителя, при надделяващ обществен интерес /чл. 37, ал.2 ЗДОИ/. Ответникът е приел, че липсва надделяващ обществен интерес, но не е изложил мотиви за този свой извод. Съдът счита, че в случая категорично би надделял обществения интерес, дори да се касаеше за достъп до лични данни на трети лица, които са отказали предоставянето. Безспорно е, че защитата на личните данни и неприкосновеност, от една страна и рисковете от ограничаване на информационната свобода, от друга, са ключови проблеми и че закрилата на "лични данни" е от съществено значение за сигурността на основните човешки права, но намира, че в случая се касае за участници в масов протест срещу правителството на страната, който засяга и съответно ограничава правата на много на брой граждани неучастващи в протеста, повече от процесните 126 души. Правителствените протести в страната, продължаващи няколко месеца, касаят целият български народ, доколкото е разколебан политическият стабилитет на държавата. В този смисъл, ответната държавна реакция, изразена отчасти чрез задържането на участници в протеста от служители на СДВР, безспорно е от съществена обществена значимост, която е от категорията на надделяващ над частния обществен интерес. Поради това, дори да се приеме, че исканата информация касае лични данни на трети лица, които да отказали достъпа до нея, то е налице хипотезата на чл. 37, ал.2 ЗДОИ и е следвало да бъде предоставена поисканата информация, дори и при наличие на личните данни на трети лица.

С оглед изложеното, по отношение на т.1, т.2 и т.3 от заявлението, съдът счита, че решението е неправилно и не са налице основания за отказ от предоставяне на поисканата от жалбоподателя информация.

По отношение на информацията, поискана с т. 4 и т.5 от заявлението, а именно колко от задържаните 126 протестиращи са привлечени като обвиняеми по реда на чл. 219 НПК и за колко от задържаните 126 протестиращи е постановено задържане за 72 часа от прокурор на основание чл. 64, ал.2 НПК, съдът намира решението за правилно. Ответният орган е отказал достъпът до тази информация, като е уточнил, че не той е задълженият субект относно тази информация, тъй като за нейното предоставяне е налице друг ред, а именно този по НПК. Този извод на органа е правилен. В случая, съдът намира, че е налице отрицателната предпоставка за правото на достъп по чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ, от която е изведено основаниято за отказа. С разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ е изключено приложението на този закон за информация, за която в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване. Посочената в двете точки информация касае друг орган на държавата, а именно прокуратурата, тъй като прокурора повдига обвинение, както и той извършва задържане по реда на чл. 64, ал.2 НПК. Това са предвидени способности, приложими

срещу лица, за които има данни да са извършили престъпление и които са част от провеждано разследване, поради което, за да се предоставят материали от такова разследване на обществеността, е необходимо разрешение на прокурор. И двата случая предполагат образуване на досъдебно производство, т.е. започнало разследване. Чл. 198, ал. 1 от НПК урежда дължимостта от разрешение на прокурора при разгласяване на материалите по разследването. Съдържащото се в разпоредбата ограничение предполага образувано досъдебно производство и достъп до материали, удостоверяващи факти за конкретното разследване. Целта на правилото е да обезпечи контролиран достъп до информацията относно наказателното производство и съответно да се осуети възможността от компрометиране на дейността по разследването и вземането на мерки за разкриване на обективната истина (по аргумент и от ал. 2 на текста). Следователно, нормативно е препятствана възможността всеки български гражданин да получи свободен достъп по реда на ЗДОИ до преписките на прокуратурата, както и да се снабди с копие от конкретни документи по тях, без регламентираното в чл. 198, ал. 1 от НПК разрешение за това, като е без значение етапа, на който се намира производството по досъдебното производство – дали е приключило или не.

Поради изложеното, решението в тази му част, по т.4 и т.5 е правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

Предвид изложеното, АССГ, II отделение, 59–ти състав намира, че постановения отказ е частично неправилен и незаконосъобразен, по отношение на т.1, т.2 и т.3 от заявлението. В тази част, делото следва да се върне на ответника за предоставяне на достъп до поисканата информация, тъй като не са налице предпоставките за отказ от предоставянето ѝ. По отношение на т.4 и т.5 отказът е правилен и законосъобразен. В този смисъл, решението следва да се отмени частично, като се върне на ответник със задължителни указания и частично жалбата да бъде отхвърлена.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на жалбоподателят се дължат разноски, съобразно уважената част от жалбата. Жалбоподателят претендира разноски размер на 500,00 лв. За адвокатско възнаграждение и 10,00 лв. държавна такса. Ответникът е възразил за прекомерност на възнаграждението, но съгласно разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лв. Настоящият казус попада именно в тази хипотеза, поради което претенцията на жалбоподателя не е прекомерно завишена, а същата е в минималния си размер. Съобразно уважената част от жалбата, на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 303,00 лв.

Ответният орган претендира разноски за юрисконсулт. Такива му се дължат съобразно отхвърлената част от жалбата и съобразно разпоредбите на чл. 78, ал.8 ГПК /Изм. - ДВ, бр. 8 от 2017 г./, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника-юрисконсулт, в полза на ответника се дължат разноски в минимален размер от 100,00 лв., а съобразно отхвърлената част от жалбата размера на разноските е 40,00 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл. 173, ал.2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 513000-45056/16.09.2020 г., издадено от директора на СДВР, към МВР, с което е отказано предоставянето на достъп до обществена информация, поискана от жалбоподателя със заявление вх. № 5130004-37/04.09.2020 г. **В ЧАСТТА по т.1, т.2 и т.3** от заявлението на Р. Л. Г., с ЕГН [ЕГН], от [населено място].

ВРЪЩА делото като преписката на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, към МВР, в отменената част на решението /по т.1, т.2 и т.3/, за ново произнасяне, съобразно дадените в мотивите към решението указания по тълкуването и прилагането на закона, **В 14-ДНЕВЕН СРОК** от постановяването му.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Л. Г., с ЕГН [ЕГН], от [населено място], срещу решение № 513000-45056/16.09.2020 г., издадено от директора на СДВР, към МВР, с което е отказано предоставянето на достъп до обществена информация, поискана от жалбоподателя със заявление вх. № 5130004-37/04.09.2020 г., **В ЧАСТТА по т.4 и т.5** от заявлението

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи **ДА ЗАПЛАТИ** на Р. Л. Г., с ЕГН [ЕГН], от [населено място] сумата от 303,00 лв., направени по делото разноски, съобразно уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА Р. Л. Г., с ЕГН [ЕГН], от [населено място] **ДА ЗАПЛАТИ** на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 40,00 лв., направени по делото разноски, съобразно отхвърлената част от жалбата.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: